

28. maj. 1844

FAKTA

Dato:

28. maj. 1844

Sidetal:

Dagbog B, side 107-108

Dagbogens placering:

Den kgl. Kobberstiksamling, inv.nr.
KKS14024

Trykt udgave:

Jesper Svenningsen (red.): Seks år af
et liv. Johan Thomas Lundbye –
Dagbøger om tro, skæbne, kunst og
kærlighed, København 2018, s. 223-
224

TRANSSKRIFTION

28 May

Jeg har idag sidste Gang besøgt Udstillingen. Næsten intet Maleri har iaar interesseret mig i den Grad som La Bouaires:¹ pontinske Sumpe. Det er i høiste Grad simpelt, deiligt tegnet og har gjør et stort og mægtigt Indtryk. Lysvirkningen, som er saa vanskelig at bringe ind i et fladt Landskab uden store Gjenstande, der kunne danne Modsætninger, er her fortræffelig i mine Øine. Den sidste Sølvstribe i den fjerne Horizont, Linierne i Kysten, de forsvindende af Blæsten forpidskede Buske •108• er givet med megen Fiinhed. Bøflerne ere smukt grupperede og rask maledede. Planterne i den nærmeste Forgrund og et Par temmelig brede Sandpartier har stødt mit Øie noget; men jeg kom dog altid tilbage til dette Billed, der, saa at sige, med rene, tydelige Ord udtalte mine dunkle Anelser, mine stille Ønsker. Ja, saaledes var det, jeg ønskede at male Danmark, som han her har fremstillet de sørgelige Moser. Men hvor kan det være, at jeg hænger ved denne Alvor i Situationen og forbigaaer de glimrende Udsigter. Jeg føler det ikke som sørgeligt, men trækkes altid mod den Storhed og Ro, som findes i Naturen paa øde Steder. Det er som Menneskene fordærvede Naturen for mig som Maler; men jeg hader ogsaa den Følelse for Naturen, der kun yttres sig for saavidt som Egnen er malerisk; det er [overstreget: en] ikke Naturen, men kun mit eget Maleri, jeg da elsker. Det er ellers underligt at see, [overstreget: at] hvor de Malere, der kjærligt indlade sig paa Gjengivelsen af Naturen i dens Storhed og Majestæt, i dens stille, yndige Liv vælge simple Partier, hvorimod de middelmaadige bestandig vælge glimrende Udsigter, som de mindst ere istand til at udføre. – Jeg har igaar og i forgaars (begge Pintsedagene) gjort en Tour til Hornbek med Bauditzerne² og Jørgensen (Krebses Svoger.)³ –

¹ Antagelig den franske maler Antoine Xavier Gabriel de Gazeau Labouère (1801-1881).

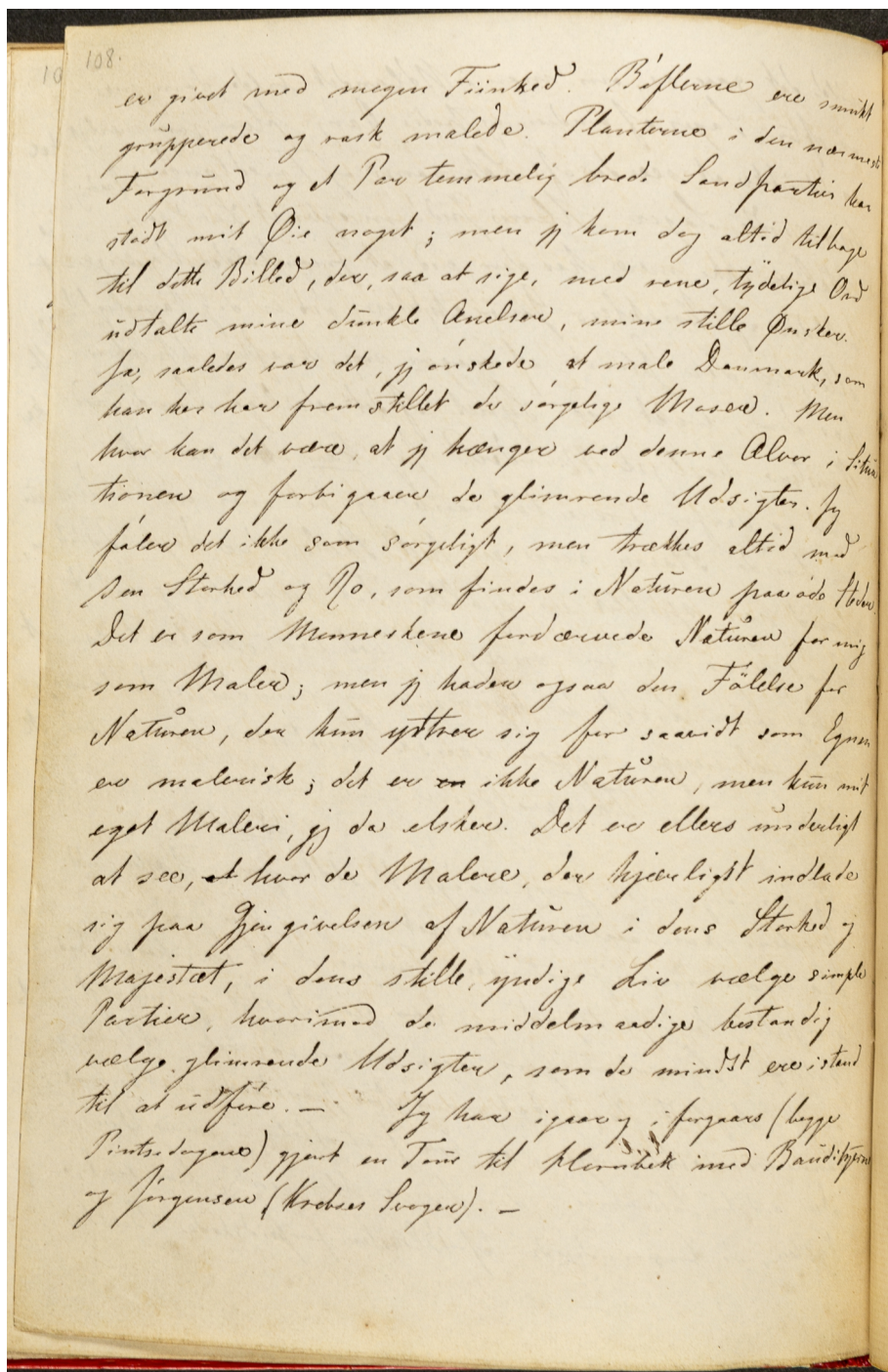
² Antagelig Lundbyes ven Peter Bauditz (1817-1864) og hans forældre oberst, senere generalmajor Carl Gustav Herinrich Bauditz (1780-1849) og Sophie Dorothea Frederikke Bauditz, f. Jahn (1785-1848).

³ Frits Henrik Jørgensen (1812-1884), jurist, senere borgmester i Sorø og gift med Henriette Jørgensen, f. Krebs (1812-1901), der var søster til Lundbyes ven, stiftsfysikus Frederik Krebs (1814-1881).

187
vilde det gaa os, om man i Molandit vilde som me
as efter Lager af anden og tredie Gang. Men jam merligt
er det ikke at see de af Lehmann og Friedländer, ^{Paasig,}
hjemsendte Lager. Men Gud! maa det land som
Italien ikke mere hos dem, end at fremkalde Nænge-
billeder af Krieklers Jernstykke, det er dog tæneligt!
eller, er der Glimt af nogen mig, kæftig Strøken
hos dem, vakt ved Sijnet af det delige Land med
Kunstens herligste Minde? Jy har ikke see det.
Lad os derfor være talende og vel overveie, inden
vi byrde Stuen over en hel Skole, der dog i Tybke
land har spillet en Rolle. Til sigende og d. d. b.
hvad have de vi meget ved vor Strøken? san-
delig kan det her hjerne og minde indenlands,
hvor vel nogle nogen dansk Kunstner kjendes ved
Navn, inden Thorvaldsen. —

28 Maj.

Jy har idag videt Jerns kært Modstillingerne. Næsten intet
Maleri har saa interesseret mig i den Grad som
La Bonaires: pastelske Billeder. Det er i højeste Grad
simpelt, deligt tegnet og har givet et stort og magtigt
Indtryk. Hjemkommerne, som er saa ganske et Billede
ind i et fladt Land sket inden store Gjenstande, der kommer
denne Modstillingen, er her fortreffelig i mine Øine.
Den vidste Salustrie i den fjerne Hvergen, hvide i
Kjsten, de forvinsende af Blevsten forvinskede Børste

108.
er giort med megen Finesse. Bøflerne ere smukt
grupperede og rask malede. Planterne i den nærmeste
Forsgrund og et Par temmelig bred. Landpartier har
stødt mit Øie meget; men jeg kom dog altid tilbage
til dette Billede, der, saa at sige, med rene, tydelige Ord
indtalte mine smukke Anseer, mine stille Ønsker.
Ja, maletes saa det, jeg ønskede at male Danmark, som
har her har fremstillet de sørgelige Masser. Men
hvor har det været, at jeg hænges ved denne Alver; sit
thioner og forbigaaer de glimrende Udsigter. Jeg
fæles det ikke som sørgeligt, men træktes altid med
den Størhed og Ro, som findes i Naturen paa de Høje.
Det er som Menneskene forserede Naturen for mig
som Maler; men jeg havde ogsaa den Følelse for
Naturen, der kun optræder sig for saavidt som Egner
er malerisk; det er en ikke Naturen, men kun en
egent Maleri, jeg da elsker. Det er ellers indlydende
at see, at hvor de Malere, der hyndeligt indtale
sig paa Gjengivelsen af Naturen i dens Størhed og
Majestæt, i dens stille, yndige Liv vælge simple
Partier, hvorimod de middelmædige bestandig
vælge glimrende Udsigter, som de mindst ere istand
til at indføre. — Jeg har ogsaa i forgaars (høje
Pintsløbene) gjort en Tour til Hovedet med Baudebyen
og Jørgensen (Krebsen Løve). —